

Grup Parlamentari
Socialistes-Ciutadans pel Canvi

Debat d'orientació política general
INTERVENCIÓ DE PASQUAL MARAGALL
2 d'octubre de 2002

Senyor President, senyores Diputades i senyors Diputats.

Jordi Pujol és un President molt respectable i molt honorable. Ha respectat el seu càrrec i l'ha honorat. Diria que Macià, Companys, Tarradellas i Pujol no solament l'han honorat: l'han engrandit.

Tarradellas quan torna a Catalunya i diu: "Sóc el 115è President de la Generalitat" enllaça coratjosament, hàbilment, amb un passat remot que el passat immediat havia tractat d'esborrar de la memòria.

Com el President va explicar en el Saló de Sant Jordi abans d'ahir, Tarradellas, per via personal, va lligar magistralment les dues legitimitats separades per una interrupció injusta i cruel. Però el cert és que els 113 Presidents de la Generalitat, fins el 1714, van ser majorment eclesiàstics sense gran significació política. La prova és que el nostre heroi avui és Rafael de Casanovas, Cap del Consell de Cent, és a dir, Alcalde de Barcelona.

La història del catalanisme modern comença amb la Solidaritat Catalana. La història moderna de la Generalitat comença amb Macià. Macià, Companys, Tarradellas i Pujol, sense oblidar Irla, han engrandit la institució. Li han donat una ressonància que només la monarquia dels Comtes de Barcelona havia tingut.

Dit això, haig de dir també que el seu sentit institucional, que li reconec, President, ha tingut sovint una falla important: vostè ha actuat amb una certa manca de consideració respecte del Parlament. Encara li hauria de dir i li diré coses bones del seu llarg mandat. Però em permetran que intercali una reflexió crítica, carregada de conseqüències.

Hi ha hagut moments, President, en que m'ha semblat que vostè desapoderava el Parlament. De fet. Fa un any vostè no va respondre, aquí en el Parlament, a una moció de censura, fet inèdit no sols en la història moderna de Catalunya sinó de tota Europa. Va voler convertir el Parlament en una plataforma de llançament electoral, pel que veiem sense grans resultats. I ahir va dir que d'algunes coses importants, les més importants, no en parlaria. Que ja en parlaria algú altre en un altre lloc.

Tanmateix vostè és fill del Parlament. Li ho dic amb tot el respecte: és aquí on s'ha de parlar. Fa un any i ara. Vostè ha estat elegit per aquest Parlament. Va ser aquí, gràcies al suport que el Sr. Aznar telefònicament li va donar des de Cuba, que vostè va ser elegit President.

És aquí on ara ha de justificar perquè pensa que és millor per a Catalunya mantenir un President que ha abandonat les seves obligacions, en comptes de dir, senzillament, adéu siau. Aquest no és el President que volen l'Estatut i la llei. Un President que s'acomiada un any abans de plegar, que dimiteix de les seves funcions molt abans de deixar el càrrec. Si vostè s'acomiada del Parlament, perquè es el seu darrer debat de política general, vostè s'està acomiadant del govern i del país.

Amb tot el respecte i un punt de decepció, però encara amb alguna esperança, haig de dir-li també una altra cosa que fa referència a un punt molt calent de l'actualitat política. Un punt que no es pot obviar per bé que no és ni ha de ser el centre del nostre debat.

Jo no he demanat que el President de la Generalitat fes de mitjancer amb el govern basc. Si així es va entendre, puntualitzo amb respecte i emfàticament: jo espero del President de la Generalitat, quasi diria, tinc dret a exigir, que s'impliqui en la solució d'un problema que està enverinant no sols la política i la vida a Euskadi, sinó les possibilitats de dur Catalunya fins al sostre de les seves aspiracions. Catalunya ha de ser la locomotora política d'Espanya, si volem obtenir el que estic segur que vostè i jo volem obtenir pels ciutadans de Catalunya. Vostè ho va dir ahir: un país per prosperar necessita autoestima. I autoestima vol dir un lideratge i un rol polític que amb realisme podem aspirar a obtenir. No hi ha autoestima sense ambició. Si el govern no té l'ambició que el poble espera no pot esperar del poble la resposta que vostè requereix de la societat civil quan diu: hem de posar la societat davant de les seves responsabilitats.

Quan jo dic això, quan jo dic que Catalunya ha de fer una proposta a Espanya, i dic quina, vostè respon: emmirallaments. No, Sr. President, no emmirallaments, una ambició realista, una ambició raonable, la Pàtria radiant i lliure de la que vostè parlava ahir, que no pot ser només una frase. Una ambició raonable. No empetitem la magnitud dels nostres objectius nosaltres mateixos, per després dir que els altres no reconeixen les ambicions de Catalunya. No pot dir que d'aquí a dos anys ja en

tornarem a parlar si segueixen ignorant les nostres aspiracions i malagrint el nostre sacrifici, com vostè va dir ahir. Hem de parlar més clar.

Amb total sinceritat li dic: parlar clar vol dir proposar coses factibles, encara que no siguin senzilles i fer-ho amb lleialtat. Parlar clar vol dir parlar en nom del país i no en nom del nostre partit, quan el país ho reclama. I ara el país ho reclama. Ara convé. Convé que vostè i jo, i els diferents líders de la política catalana, parlem clar explicant quins són els nostres objectius i especifiquem amb precisió el que volem dir.

Ibarretxe ho ha fet. Carod-Rovira, a casa nostra, s'hi ha mostrat d'acord. Jo no hi estic d'acord. Primer és la llibertat i la vida.

Crec també que el govern espanyol va mostrar una absoluta manca de sentit de l'oportunitat, immediatament que l'Ertzaintza executés fil per randa les resolucions d'un Jutge Instructor (instructor!). En el moment que era obligat, doncs, prendre una iniciativa política de diàleg que només el govern, repeteixo, només el govern, podia prendre. D'això no se'n pot dir solament manca de sentit de l'oportunitat, sinó manca de sentit d'Estat. Ibarretxe ha omplert aquest buit amb més audàcia que seny.

Tenim un President del govern espanyol que no parla amb ningú: no parla amb Ibarretxe, no parla amb Vostè, al menys que se sàpiga, no parla ni amb el líder de la oposició més dialogant que ha tingut Espanya en els 25 anys de democràcia

El que vull dir-li, President, és que Catalunya no pot ser la gran absent d'un debat que ni tan sols s'ha encetat. I que no s'encetarà fins que Catalunya no parli, que és el debat sobre l'Espanya plural. L'autèntic debat. Perquè el tema no és Euskadi, el tema és Espanya i Euskadi n'és la cortina. I el paper que Catalunya hi ha de tenir.

Parlem de Catalunya. En efecte, els darrers vint anys Catalunya ha fet un gran salt endavant, ha experimentat un progrés del que podem sentir-nos orgullosos. Vostè com a President té una part important del mèrit. Però, com vostè mateix deia, és un mèrit compartit, per Ajuntaments, sindicats, emprenedors, societat civil, professionals...

L'autoestima com a país implica també un alt nivell d'exigència envers les seves institucions. Una cosa és autoestima i l'altra absència absoluta de reconeixement de

mancances. I ahir, President, en el seu llarg discurs no va haver-hi ni una sola frase per reconèixer cap error.

No podem oblidar la **pèrdua d'impuls** que s'ha anat produint especialment en aquests darrers anys. Vostè es lamentava, amb motiu de la celebració de la Diada d'enguany, de la pèrdua d'impuls, de tremp. El cert és que l'excel·lència de la nostra transició, l'entusiasme dels primers anys, ha anat cedint pas a la resignació i a l'empobriment de projectes i esperances.

Un segon error és la seva **patrimonialització** del país, l'apropiació interessada de la idea de Catalunya fins el punt que mai no han reconegut a ningú el patriotisme que jo li he reconegut sempre. Vostès han cregut que podien garantir per si sols el progrés i el benestar del país. I això els ha portat a la marxa lenta que avui tothom reconeix.

Un tercer error ha estat l'acumulació d'**irregularitats** i connivències que han perjudicat la imatge de les nostres institucions. Massa casos poc o gens aclarits, massa negocis a l'ombra de l'administració, massa clientelisme i favoritisme.

Per últim, vull destacar la persistent **voluntat de controlar la societat civil**. Siguin associacions, entitats, Òmnium Cultural o clubs de futbol. O les Caixes. Introduir incertesa, sense explicació, en algunes de les més sòlides institucions financeres no ja de Catalunya sinó d'Espanya, no té cap mena de sentit. És un acte temerari.

President, vull expressar-li el nostre profund desacord en com està finalitzant aquest darrer període del seu llarg mandat. Els 22 anys transcorreguts no tapen els tres darrers anys. Parlar del 2010 no ens estalviarà l'agonia del 2003.

Aquesta legislatura ha estat temps perdut. Tres anys perduts. ¿I encara en volen perdre un altre?

I d'aquest fracàs en l'acció de Govern, qui en surt perjudicada és Catalunya i els seus ciutadans.

Existeix un problema de manca de liderat, de manca d'orientació que s'afegeix a una gran incompetència en la gestió que està causant danys, de vegades irreparables i que es tradueixen en episodis ben visibles:

Pla Hidrològic Nacional, contaminació d'aqüífers,

Problemes d'habitatge, sinistralitat laboral i en la carretera,

Però també es tradueixen en els altres danys menys visibles que tindran efectes a més llarg termini: sistema educatiu, recerca, protecció social, dèficit d'infraestructures

Catalunya no va tan bé com podria,

Està perdent pes en el conjunt d'Espanya i des del Govern no s'està fent el necessari per a mantenir-nos en primera línia del progrés econòmic, social i cultural.

¿Recorda, President, quin era el seu programa de legislatura?

Més poder i més diners. Han passat ja tres anys i **ni més poder ni més diners. Ni més respecte, ni més influència.**

¿Què hem aconseguit? De debò. ¿En què és ara més forta la nostra autonomia que fa tres anys? ¿Quines majors quotes de poder hem assolit? **CAP.**

¿És que Catalunya és ara més forta, més potent, més influent en el conjunt de l'Estat? **NO.**

¿És que hem aconseguit traspassos rellevants? **NO.**

¿Quines grans obres s'han fet des del 92, llevat de l'eix transversal i les del 2004? **CAP.**

Els grans projectes: Aeroport, Metro, Segarra-Garrigues són futuribles que nosaltres haurem de realitzar... i pagar. El més calent és a l'aigüera.

¿És que hem millorat substancialment el finançament de la nostra Autonomia? **NO.**

¿On són els recursos addicionals? ¿On és la suficiència financera?

I si tenim més recursos, ¿per què vostès estan traslladant al futur els pagaments de grans obres? ¿Per què continuen practicant tècniques de desviament del dèficit a

través d'empreses públiques o de crèdits de l'Institut Català de Finances? ¿Per què estan duent a situacions de pràctica fallida a importants corporacions públiques com l'Agència Catalana de l'Aigua o la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió?

Vostès estan hipotecant les finances de la Generalitat. S'estan endeutant a futur i estan compromentent el progrés del país.

Repeteix: ni més poder, ni més diners..... ni més influència, ni més liderat com a nació.

El que sí que han aconseguit vostès i el govern del Partit Popular és reduir el pes econòmic de Catalunya. Avui, Catalunya pesa menys en el context espanyol.

Des de que vostès treballen colze a colze amb el PP, Catalunya perd participació en el PIB espanyol i la població ocupada catalana perd pes en el conjunt de l'espanyola. I això vol dir pèrdua de potencial econòmic, però també menys capacitat de generar ocupació, com s'està veient.

¿Defensem bé els interessos de Catalunya si el Govern de la Generalitat baixa la guàrdia? ¿La moral del país és prou forta?

¿És que la psicologia del país no està prou influïda pel tancament final de la planta de Lear a Cervera (esperem, President, que, almenys, amb bona predisposició per part seva en les converses amb els treballadors – encara que ja no sé si demanar-les, ...que no els passi com a la gent de Bagà, que han hagut de pagar car l'enuig de vostè per la reivindicació de millores en la carretera de Coll de Pal).

¿És que la psicologia col·lectiva no està influïda per l'amenaça de Volkswagen d'endur-se feina de Seat a Bratislava?

¿És que ja hem oblidat que Global 3 ha marxat en bona part a Saragossa per desacords amb el govern de la Generalitat, desacords que no se'ns han volgut explicar?

¿De què ens estan servint les seves aliances? De res.

No confondran el poble de Catalunya simulant ara un allunyament del PP, que a tots dos els convé a efectes d'imatge. És una escena massa repetida... ja ningú no s'ho pot creure. És purament oportunista.

El que compta és el balanç negatiu per Catalunya de la seva ferma aliança dels darrers set anys... I molts no poden suportar-ho, n'hem vist un exemple molt destacat fa ben poc.

¿Repetirà, President, la vella cançó que diu que PP i PSOE, "puix que són espanyols", són iguals? A Catalunya ningú no creu que Aznar i Zapatero siguin el mateix. No es pot governar Catalunya des d'una falsedat i un error tan evidents.

President, vostès no poden donar lliçons de catalanisme a ningú.

I ara menys que mai després de sis anys de pacte amb la dreta nacionalista espanyola. Un pacte que arribava inclús a proposar al PP que s'esforcés a atraure un pretès vot anti-català en la regió metropolitana de Barcelona! Això no és catalanisme, això és una visió perversa de la realitat de Catalunya!

Vostès han condicionat negativament la vida política i la capacitat d'avançar del nostre país, per motius partidistes.

Any rera any ens han desgranat una llista interminable de realitzacions. No faltaria més. El Pressupost de la Generalitat és de 15.000 milions d'euros (2,5 bilions de pessetes).

Prou que ens ho recorda la insistent propaganda oficial. Tot i que aquesta mateixa propaganda ens recorda que "queda molt per fer". Vostès han deixat molt per fer. I ja no estan en condicions de fer-ho.

Una bona gestió no ha estat la característica d'aquest Govern. Catalunya és de les Comunitats Autònomes que presenta les xifres de despesa corrent per habitant més altes i la inversió pública més baixa.

L'acció del seu Govern no ha estat a l'alçada del que Catalunya demanda i espera. És la vitalitat de la societat catalana la que ha mantingut la nostra vitalitat nacional. ¡Amb la de coses que es podrien haver fet i no s'han fet! ¡Amb la de coses que es podrien haver fet millor! ¡Ja les farem!

¿Quin país volem els catalans?

Els catalans i les catalanes volem una societat cohesionada i solidària. Volem que les famílies trobin l'ajut que necessiten per tirar endavant. I la tindran!

Fa molts anys que vostè parlava de la necessitat que els catalans i catalanes tinguessin més fills.

Fins i tot a la primera emissió de deute públic parlaven de fer guarderies, ho recorda? Fa vint anys... Però els ajuts i les places d'escoles bressol tot just comencen a arribar ara i encara resulten molt insuficients.

Per això més de 85.000 ciutadans han signat la Iniciativa Legislativa Popular que acaba d'entrar a la Cambra.

I per això són també tan importants també altres polítiques de suport a la família, com les ajudes a la gent gran i a les persones dependents.

I no em diguin que no es pot fer tot de cop... Han tingut 22 anys per fer-ho!

El problema és que s'han fet moltes coses, però sense model, sense nord. A cap país europeu hi ha tants tipus d'ajuts amb tan poca dotació.

Pregunteu sinó a les famílies que s'han de fer càrrec d'avis i persones dependents, als que tenen problemes de malalties mentals a casa seva, a les famílies amb persones discapacitades.

Els catalans volem una millor política d'ocupació activa. I la tindrem.

Una política que vetlli per la formació,

amb uns serveis d'intermediació eficaços,

una política que redueixi la temporalitat i la precarietat, i que es prengui seriosament la sinistralitat laboral: quantes morts fan falta perquè s'acabi fent el que els sindicats reclamaven fa temps?

Una política d'ocupació adaptada a cada territori, en col·laboració amb els Ajuntaments, com s'hauria de fer també en matèria d'educació, serveis socials i habitatge. Generalitat més Ajuntaments, aquesta és la política que funciona i no la de la desconfiança sistemàtica envers els governs locals.

Els catalans volem un canvi radical en la política d'habitatge. I el farem.

L'anterior Pla d'habitatge ha estat un fracàs. El nou Pla, objectius rebaixats. Ni habitatge protegit, ni de lloguer, ni de promoció pública. Vostès no han tingut com a prioritat l'habitatge a l'abast de les persones treballadores, dels joves. Com volem que s'emancipin!

El Parlament de Catalunya va aprovar una desgravació en els lloguers que vostès diuen que no aplicaran. En canvi apugen els impostos que graven l'habitatge. (ITP)

Els catalans volem una societat segura.

Hem vist com ha augmentat la inseguretat. I no estic parlant només de delinqüència.

Parlo de sinistralitat a les nostres carreteres (103 trams de carretera superen el coeficient europeu de sinistralitat),

Parlo de contaminació de l'aigua (132 municipis sense aigua de boca)

Parlo de la qualitat dels aliments,

Parlo de la qualitat del subministrament elèctric (amb talls i micro-talls),

Problemes aquests que el seu Govern ha estat incapaç d'entomar.

¿No hi ha responsabilitat del Govern de CiU en tot això? ¿No hi ha abandonament de funcions, ineficàcia? ¿Sols és culpa dels altres? ¿Dels treballadors, dels empresaris, dels conductors, dels consumidors, dels ramaders, dels Ajuntaments?

És també obligació de tot govern garantir la convivència, la tranquil·litat, la seguretat a les places i als carrers de Catalunya.

També en això fan com el PP: si hi ha un problema, tapem-lo amb una llei. Els americans ridiculitzen la ineficàcia dels governs que tiren diners sobre els problemes, vostès hi tiren lleis.

Ara ens proposen una llei de seguretat pública sense el desplegament ràpid dels Mossos d'Esquadra, sense parlar de comandament únic de totes les forces de seguretat que actuen a Catalunya, sense posar més recursos, sense plantejar la revisió de la Ley de Fuerzas y Cuerpos de Seguridad del Estado...

Els catalans volem i tindrem una escola de qualitat i una formació de primera.

Catalunya és la Comunitat Autònoma que menys gasta en educació per habitant (495 euros, front als 700 de Canàries, als 579 de Madrid, o als 554 d'Andalusia). No hem dedicat recursos suficients a l'escola pública.

El seu Govern no ha estat just en la seva política de concerts.

No ha estat sensible als problemes dels mestres.

¿President, és prou conscient de les altes taxes de fracàs escolar que tenim? Sabent com sabem el dèficit de formació de la població activa, ¿podem sentir-nos satisfets de les polítiques de formació professional? No em parli ara de plans que arriben amb deu anys de retard, parli'm dels resultats obtinguts fins ara.

Els catalans volem una atenció sanitària de qualitat. I la tindrem.

Sense llargues llistes d'espera pel diagnòstic i tractament de malalties greus. Amb major temps d'atenció als pacients. Amb un sistema eficient de transport sanitari.

Catalunya ha d'ocupar un lloc rellevant a Europa en la societat del coneixement, amb una Universitat que faci de motor.

Ni tenim prou beques, ni programació solvent dels ensenyaments universitaris. I ara, després de tants anys, vostès comencen a parlar d'un model objectiu de finançament.

Nosaltres farem un esforç en recerca similar al dels països més avançats d'Europa.

Vostès, amb nova Conselleria i tot, no han estat capaços de complir els seus compromisos programàtics d'elevat el nivell de despeses en R+D. Quan avui Europa es planteja l'objectiu del 3% respecte al PIB, vostès es mantenen al voltant de l'1% des de fa una dècada, i ja altres CCAA ens superen.

Catalunya necessita una xarxa de telecomunicacions ben estesa al territori.

Hem vist el fracàs de les polítiques del seu govern en matèria de telecomunicacions, que sols han servit per reforçar l'operador dominant i impedir l'extensió de les xarxes a totes les comarques.

Vostès han dut a terme una errònia política de privatitzacions de les empreses tecnològiques de la Generalitat que ens ha impedit disposar d'un sector de telecomunicacions radicat a Catalunya, com tenen els bascos amb Euskaltel.

Per no parlar del fracàs del Pla Estratègic "Catalunya en xarxa" o de la inoperància del Consorci per a l'Administració Oberta de Catalunya (incomplint el mandat parlamentari de fa dos anys).

Els catalans i les catalanes volen preservar el medi natural per a les futures generacions. Amb l'Ebre i al Pirineu el seu govern ha comès errades greus.

El caciquisme històric de les regions extremes de Catalunya ha estat suplantat per un neo-caciquisme, de vegades fins i tot amb els mateixos personatges, altres amb nous testaferros que tenen poc a envejar als antics.

¿Com estranyar-se aleshores que aquests territoris reaccionin amb una actitud indignada, en la que es barreja la ira antiga dels abandonats amb la nova decepció dels qui tot ho esperaven del nou règim?

Jo confio que la sacsejada, amb tots els elements passionals que es vulguin, que son lògics, servirà, ja està servint, per al sorgiment de noves classes dirigents i noves filosofies d'acció, tant pel que es refereix a la cultura de l'aigua com pel que

es refereix a la de l'alta muntanya. En aquests temes l'acció de l'actual govern no podia ser més centralista.

Ahir vàrem sentir-lo, per primer cop, parlar de territoris. Paraula que tenia prohibida. Bravo! Arriba tard però arriba. Com vol que la gent de l'Ebre parli si porta tants anys negant-li la veu.

Ja sabem que caldrà esperar a la seva marxa perquè s'aprovin d'un cop les recomanacions de la Comissió Duran-Roca de nova organització territorial. No s'amoïni. Serà el primer que farem.

Les darreres decisions referents a la Vall de Ruda, sota Baqueira, i a la portada d'aigua a Barcelona són significatives.

La **interconnexió** de l'Ebre amb el sistema Ter-Llobregat, amb unes dimensions (7 m³ / segon) molt superiors a les previstes en el mini-transvassament (4 m³ / segon), i seguint fil per randa les prescripcions del Pla del PP, és una nova agressió a les Terres de l'Ebre. I més quan les inversions de revestiment dels canals de l'Ebre no s'han portat totalment a terme.

La insinuació que la magnitud de les conduccions està calculada per a l'eventual portada d'aigua del Roine cap a Tarragona és ridícula.

No es pot tapar el desastre de l'Ebre creant un altre problema al Nord.

Conec el dossier del Roine i conec la rendibilitat indirecta que representaria la nova conducció per als inversors francesos que van dimensionar en excés l'arribada de les canonades al Llenguadoc. No és una dada menyspreable. El que és menyspreable és l'intent de tapar un forat amb un altre forat. La portada d'aigua dels Alps a la península o és una decisió europea transcendental en funció del canvi climàtic o no es produirà, simplement.

Catalunya necessita unes infraestructures punteres. I avui no les té.

Ho han reclamat la Cambra de Comerç, el RACC, Foment del Treball, el Cercle d'Economia, el Col·legi d'Economistes i el d'Enginyers.

El dèficit infraestructural és un coll d'ampolla per a la nostra competitivitat.

Catalunya és la Comunitat de l'article 151 que menys recursos per habitant destina a inversió en els seus pressupostos: el 81 % del que inverteix Andalusia, o el 65 % del que inverteix el País Valencià. Per això s'endarrereixen, o simplement s'obliden, projectes indispensables per al progrés econòmic de Catalunya.

Projectes de futur que cal plantejar ja des d'ara. Com és el d'expandir cap a la Catalunya interior l'activitat econòmica concentrada en el litoral, en el corredor mediterrani, a través d'una adequada planificació dels eixos viaris i ferroviaris.

Tampoc no va bé la inversió de l'Estat. Any rera any l'Estat inverteix molt menys a Catalunya del que li correspondria. Ja sé que em dirà que aquest any es fa un gran esforç. Que gràcies a l'aliança amb el PP, l'Estat invertirà més que mai.

En el pressupost del 2003 la inversió directa de l'Estat a Catalunya assoleix un mínim històric del 5%. Les que creixen són les inversions productores d'ingressos, que són les que acabarem pagant entre tots al llarg dels anys.

La seva aliança tampoc haurà servit per a canviar la concepció radial i centralista amb que planteja les infraestructures de transport el govern del PP, ni per a garantir les connexions transpirenètiques, o la millora de l'Eix Mediterrani o de l'Ebre cap al Nord d'Espanya, millora que necessitem per a engrandir els nostres mercats i trobar complementarietats amb el País Valencià i l'Aragó.

Els ciutadans de Catalunya saben que la nostra estratègia de govern contempla una bona, una estreta relació amb els territoris de l'antiga **Corona d'Aragó**.

La regió econòmica europea en la que ens hem d'inserir equival bàsicament a la formada per aquests territoris, comptant també el Llenguadoc i el Rosselló i la regió de Tolosa (Midi Pyrenées).

Els quinze milions d'habitants d'aquesta gran regió son el mercat imprescindible per a les nostres empreses i institucions culturals. I per descomptat no exclouen estratègies similars, centrades en els seus propis territoris, per part de cadascuna d'aquestes Comunitats.

Sr. President, vostè va saber complir una funció clara en els seus primers mandats, ja li he reconegut. Però fa temps que presideix un govern que no està a l'alçada del que Catalunya mereix.

Aquesta situació s'ha accentuat a partir de decisions preses en clau estrictament partidista els dos darrers anys.

El govern de Convergència i Unió ha retardat i ha fet impossible un acord majoritari per aprofundir en l'autogovern. Ara probablement ja és massa tard per a reaccionar. Tot i que constatem amb satisfacció que el Partit Popular accepta el que abans negava: la reforma de l'Estatut. Convergència i Unió haurà estat el darrer partit de Catalunya a reconèixer aquesta possibilitat. Per a nosaltres és una obvietat, 23 anys després de la seva aprovació, i 15 anys després de l'entrada a Europa.

Val a dir que 23 anys després de l'aprovació de l'Estatut encara no l'hem desenvolupat: falta la Llei Electoral i la nova organització territorial i falta modificar l'Estatut com vostè va prometre.

Vostè, President Pujol, que s'ha guanyat un lloc en la història, no mereix acabar de forma tan grisa i trista el seu mandat. No crec que ni vostè ni el país es mereixin la prolongació artificial d'un mandat agònic.

President, vostè ha honorat la Presidència i l'ha engrandit, potser més que cap altre President. No vulgui durar més del compte. Fóra un final poc honorable que ni vostè, ni sobretot la Institució, i encara menys Catalunya, no es mereixen.

Moltes gràcies, Sr. President, senyores i senyors Diputats.